

idet det skulde være §§ 30 og 31 og ikke, som der staar, 31 og 32. Jeg skal imidlertid ikke nærmere komme ind paa Ændringsforslagene, idet jeg ønsker at overlade til min Medforslagsstiller, naar han faar Ordet, at fremsætte den nærmere Begrundelse deraf. Jeg forbeholder mig saa senere mulig at komme tilbage dertil.

Jeg kommer derefter til Ændringsforslag Nr. 5, stillet af to Repræsentanter for Kjøbenhavn sammen med mig. Som ærede Medlemmer ville have set, gaar det ud paa at forandre Bestemmelsen i Lov af 19de Februar 1861 om den kjøbenhavnske Indkomstskats Begrænsning og om Maaden, hvorpaa den kan paalægges. Ved Lovforslagets § 32, tror jeg, det er, er der indsat den Bestemmelse, at Indkomstskatten i Kjøbenhavn, der hidtil er opkrævet med 3 pCt., fremtidig ikke maa opkræves med mere end 2 pCt. Ved første Behandling her i Salen gjorde det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Philipsen) foruden mig og flere ærede kjøbenhavnske Repræsentanter meget stærkt opmærksom paa, at en saadan Bestemmelse efter vor bestemte Overbevisning var en Umulighed over for Kjøbenhavns Kommune, saaledes som Sagerne havde udviklet sig. Jeg skal ikke trætte Forsamlingen ved at komme ind paa Gentagelser angaaende Kjøbenhavns Kommunes Regnskabsforhold, som ere blevene drøftede vidt og bredt, ikke blot her i Salen, men ogsaa i Avisartikler, men skal blot bestemt hævde, at saaledes som Regnskabet er affattet, er det et korrekt Regnskab, der nøjagtigt viser Forskellen mellem de løbende Indtægter og Udgifter, ligesom Status ogsaa er korrekt. Og naar Forholdet er det, som det er nu, at Kjøbenhavns Kommunes løbende Indtægter ikke mere kunne dække de løbende Udgifter, saa at man maa ty til Laan til Dækning af saadanne Udgifter, som ikke burde dækkes ved Laan, er det klart, at man ikke kan slaa sig til Ro med en Bestemmelse, som for en længere Aarrække umuliggør det for Kjøbenhavns Kommune at forøge sine Indtægter gennem Indkomstskatten. Indkomstskatten er ifølge sin Natur oprindelig en Tillægsskat. Der skulde paalægges saa meget af den, saa den dækkede Resten af Byens Udgifter, efter at de faste Skatter havde dækket den første Del. Men den er faktisk gaaet over til at blive en konstant Skat, og Forholdet er blevet saa omvendt, at Kjøbenhavns Kommune har maattet søge paa den ene eller paa den anden Maade gennem Skat paa Gas, elektrisk Belysning, Vand

osv. at skaffe sig Indtægter for at faa Dækning til sine Udgifter. Enhver ved, hvorledes overhovedet Udgifterne til det økonomiske Liv ere stegne, og det er klart, at for Kjøbenhavns Kommune vil Forholdet være det samme, som det er for de øvrige Kommuner i Landet, og i øvrigt ogsaa for Kommuner i andre Lande. Det er da klart, at man ikke vedblivende kan tilfredsstille de Krav, Nutiden stiller til en fornuftig og ordentlig dreven Kommune, naar man ikke maa faa Lov at opkræve de nødvendige Skatter hos Befolkningen. Det har da heller ingen Sinde været klart udtalt fra de Herrer Landborepræsentanter, at deres Et og Alt var, at Kjøbenhavn skulde have den mindst mulige Skatteprocent. Tværtimod har man flere Gange hørt Udtalelser om, at man ude i Landet ikke forstaar, hvorledes Kjøbenhavns Kommune kan staa med en saa lav Skatteprocent. Og hvorfor Kjøbenhavns Kommune skal indtage en saadan Særstilling i Landet, at den alene ikke har Lov til at røre sig, medens de øvrige Kommuner kunne det, det forstaar jeg ikke. Jeg synes, det vidner om en stor Mistillid til Kjøbenhavns Kommune, en Mistillid, som den efter min Mening aldeles ikke fortjener af det nuværende Ministerium.

Naar derfor vi kjøbenhavnske Repræsentanter meget bestemt have hævdet, at vi ikke kunne nøjes med den Skatteprocent, Lovforslaget byder, havde vi ventet, at der fra Regeringens og Flertallets Side var vist en saadan Imødekommehed, at vort kommunale Liv kunde gaa uhindret, i hvert Tilfælde indtil videre. Det kan det ikke, saaledes som Lovforslaget foreligger. Hvis dette Lovforslag bliver til Lov og træder i Kraft fra April 1903, vil det første Aar, hvor Loven altsaa kommer til at virke, gaa til April 1904, og man har da sagt: Lad os først se, hvorledes Virkningen bliver i det Aar. Kjøbenhavns Kommune faar dog noget mere, end den har nu, dels gennem Forskellen mellem Bygningsafgiften og Ejendomsskylden, dels gennem Selskabsbeskatningen og dels gennem den mellemkommunale Beskatning. Og det er ogsaa rigtigt, noget mere vil den faa, men det vil aldeles ikke strække til, endog blot til at dække de Udgifter, som ere nu, og langt fra til dem, som ere kalkulerede at ville komme i Fremtiden. Da der ikke paa noget Punkt er vist nogen Imødekommehed over for Kjøbenhavns Repræsentanter i Retning af en Lempelse eller Ændring i Bestemmelsen om de 2 pCt., har jeg rent